

Partsiika 2015

Kipinäpartio ry.

PARTSIKA 2015

Toimitus

Minna Toriseva
Juhani Haapakoski
Mauri ”Maki” Kuivanen
Taru Kujansuu
Niina Martikainen
Tommi Silvennoinen
Piia Törmä

Sekä

Kotkat
Omenat
Sudet
Huuhkajat
Steel Hawks

Lehden etukannessa on kuva Piiru 14 -leiriltä.

Takakannessa on kuva syyskuun suunnistusharjoituksista: Niklas Kuivanen, Nella Reko, Senja Silvennoinen ja Niko Laurila löysivät rastin kahden ison kiven välistä.

*Lippukunnan laskettelutapahtuma vauhdin hurmaa koki Nella Reko
(Kuvat etukannessa ja yllä Juhani Haapakoski, kuva takakannessa Niina Martikainen)*

SISÄLLYS

PARTSIKA 2015	2
SISÄLLYS	3
PÄÄTOIMITTAJALTA	4
TERVEISIÄ LIPPUKUNNASTA	5
RYHMÄT KAUDELLA 2014–2015	6
ESITTELYSSÄ SUDENPENTURYHMÄ KOTKAT	7
HUUHKAJAT PAROONIN TAIPALEELLA.....	8
SUUNNISTUKSEN OPETTELUA VIINIKAN PURURADALLA 23.9.2014	11
STEEL HAWK -SAMOAJARYHMÄN VENEREISSU PERÄMEREN KANSALLISPUISTOON.....	12
PROJEKTI PIIRU 14.....	17
SUDET-SEIKKAILIJOIDEN VIIMEINEN MAKKARANPAISTO	22
KIPINÄPARTION SYYSLEIRI 3.-5.10.2014	25
PUUHASIVUT	28
YÖRETKEN RUOKAHANKINNAT	30
POLON RUNDI -KOEKISAT.....	33
MIKÄ YLLÄTYS!	34
HISTORIAA	36
PESTIT	38
PARTSIKA 2016.....	39

PÄÄTOIMITTAJALTA

Partsikun toimittaminen on jännää hommaa, kun ei ole aktiivisesti lippukunnan toiminnassa mukana. On käytännössä ihan pihalla partiotoiminnasta ja silti aina pari kertaa vuodessa tutustuu lippukunnan tekemisiin perusteellisemmin. Ensimmäisen kerran lehden juttujen ideointivaiheessa, kun yrittää keksiä toimintasuunnitelman ja kalenterin perusteella mitä lippukunnassa tapahtuu, ja mistä voisi lehteen pyytää tekstejä. Toisen kerran sitten lehden taittovaiheessa, kun lukee valmiita juttuja ja sommittelee niitä lehden sivuille. Jollakin omituisella tavalla kokee olevansa aina keväisin tietoinen mitä edellisen kauden aikana on tehty, laittaa ikään kuin

lippukunnan toimintakauden pakettiin. Toivottavasti muidenkin lukijoiden on yhtä hauska katsella kulunutta kautta taaksepäin ja muistella kivoja partiotapahtumia.

Nykyään ei tule tehtyä retkiä partion puolesta, mutta luonto ja retkeily kuuluvat edelleen olennaisena osana elämääni. Luontoelämykset ovat kuitenkin siirtyneet metsästä veden ja erityisesti meren äärelle. Maakrapuna olen silti tavallaan pysynyt, sillä veneily ja purjehtiminen ovat upeita asioita, mutta en osaa näitä ilman pätevää miehistöä. Toisaalta sehän on partiomaista toimintaa, tehdään yhdessä ja porukalla ja kaikki hoitavat niitä juttuja mitä osaavat ja voivat samalla oppia muilta. Kipinäpartio ei ole merilippukunta, mutta oli mukavaa lukea Steel Hawksien meriseikkailusta ja rohkeudesta lähteä tuntemattomamman elementin ääreen. Meren äärellä olen minäkin saanut paljon hienoja kokemuksia ja tavannut ihania ihmisiä, eivätkä aina ole kelit olleet mitään leppoisia. Mutta elämässä kannattaa uskaltautua uusiin seikkailuihin ja partiotaidot antavat niihin oivallisen pohjan.

On myös mielenkiintoista tarkastella partiotoiminnan jatkumoa historian näkökulmasta. Tähän lehteen on skannattu vuoden 1973 Parkanon Joulusta kirjoitus isosta leiristä, joka Piirun tapaan kokosi partiolaisia silloin Parkanoon. Jotkut asiat eivät ole juurikaan muuttuneet, mutta tietysti ajan henki näkyy molemmissa leireissä. Voitte lukea myös Piirun järjestelyistä tästä numerosta ja ehkä sieltä löytyy yllättäviäkin yhtymäkohtia 42 vuotta sitten pidettyyn leiriin. Kuka tietää vaikka joskus tulevaisuudessa joku laittaisi partiolehden jutun historian näkökulmasta tästä lehdestä!

Minna

Kuva: Päivi Ruohoniemi

TERVEISIÄ LIPPUKUNNASTA

Jälleen on vuosi kulunut edellisestä Partsikasta ja on uuden numeron aika. Tämän sukupolven Partsika on vuodesta 2011 lähtien ilmestynyt yhtäjaksoisesti.

Lippukuntalehden tekeminen on tukemassa, ja toisaalta mahdollistamassa ikäkausiryhmien ohjelman suorituksia, sudenpennuilla jälkien ja askelten, seikkailijoilla ilmansuuntien ja taitomerkkien suorittamisessa. Samoin vanhemmilla ikäkausilla lehden tekeminen on mukana opittujen

partiotaitojen jäsentämisessä sekä uusien oppimisessa. Lehden tekeminen on koko lippukunnan projekti, sillä on osansa yhteishengen ja yhteisöllisyyden muodostumiselle sekä lippukunnan tapahtumien ja toiminnan tallentajana.

Viime kesän ja samalla koko vuoden suurin partiotapahtuma meilläkin oli Piiru 2014. Piiru oli partiopiirimme kaikkien ikäkausien leiri Evolla heinäkuun lopulla. Samaisella retkeilyalueella järjestettiin Tarus-suurlleiri 2004, joka muistetaan edelleen jatkuvasta vesisateesta ja tulvan torjunnasta. Piirulla päästiin kokemaan Suomen kesän sitä toista ääripäätä, sillä päivälämpötilat olivat jatkuvasti kolmenkymppin pinnassa ja aurinko porotti pilvettömältä taivaalta. Pari sadekuuroa tarjosi virkistystä helteen keskellä ja huuhto oli samalla vähän PiiruBrown-rusketusta.

Lisäksi Piiru toimi esileirinä ja harjoituksena mentäessä kohti vuotta 2016 ja Roihu-suurlleiriä, jolloin samoihin Evon metsiin kokoontuu reilut 10 000 suomalaista partiolaista ja kansainvälisiä vieraita. Leirille osallistuvat meiltäkin tarpojat ja sitä vanhemmat kipalaiset. Roihu ei ole vain loppukesällä oleva leiri. Roihu on Suomen suurin nuorisoeelämys, jonka huipennuksena on leiri. Keväällä ennen leiriä on Kipinä-tapahtumia, joihin pääsevät mukaan myös sudenpennut ja seikkailijat. Leirin jälkeen on vielä Hiillos-tapahtumia, jotka ovat myös avoimia kaikille. Vaeltajilla ja aikuisilla on mahdollisuus aloittaa Roihu-projekti jo tulevan kesän elokuussa Johtajatulilla, jossa yhdistyvät suurlleirin, retken ja seminaarin parhaat puolet.

Lippukunnan jäsenmäärän ja – rakenteen kehitys on jatkunut viime vuoden viitoittamalla tiellä. Sudenpentulauma on jäsenmäärältään suurin ja siitä väki hieman vähenee mentäessä kohti vanhempia ikäkausia. Uusiakin partiolaisia voitaisiin ottaa, mutta jo nyt ryhmät alkavat olla kooltaan ylärajoilla, jotta toiminta olisi laadukasta. Omat haasteensa laadukkaan partio-ohjelman toteutumiseen aiheuttaa se, että osa lapsista käy kokouksissa epäsäännöllisesti ja tällöin aktiviteettien suorittaminen hidastuu. ja hankaloituu. Uusien ryhmien perustaminen edellyttää käytännössä uusien aikuisten saamista nykyisten johtajiemme avuksi, edes osaaikaisesti. Aikuista tukea tarvitsevat myös monet muut pikku hommat, kuten polttopuiden teko Erävalkeassa, tavaroiden ja lasten kuljetus leireille ja retkille tai vaikka osallistumaan kisoihin lasten saattajana tai rastimiehenä. Kysy rohkeasti mitä voisit tehdä, apu kelpaa aina.

– Juhani Haapakoski, lippukunnanjohtaja

RYHMÄT KAUDELLA 2014–2015

Kuluvalla toimintakaudella lippukunnassa toimi viisi ryhmää:

Kotkat-sudenpentulauma

Akela (johtaja): Tommi Silvennoinen, Piia Törmä, Arttu Koskinen, Kaisa Törmä

Omenat-seikkailijavartio

Sampo (johtaja): Juhani Haapakoski, Niina Martikainen, Kati Silvennoinen

Sudet-seikkailijavartio

Sampo (johtaja): Taru Kujansuu, Anita Niemenmaa, Teemu Martikainen

Huuhkajat-tarpojavartio

Luotsi (johtaja): Mauri Kuivanen, Juha-Matti Juusenaho

Steel Hawks-samoajavartio

Luotsi (johtaja): Tommi Silvennoinen

*Talvileirillä lumikenkien teko oli tarkkaa puuhaa, Jere Heikkilä ja Eemil Nikki
(Kuva: Taru Kujansuu)*

ESITTELYSSÄ SUDENPENTURYHMÄ KOTKAT

Alarivi vasemmalta oikealle: Noora, Ella, Nella, Jenna ja Emilia
Yläriivi vasemmalta oikealle: Eeli, Joonatan, Mikael ja Lauri
Kuvasta puuttuu myöhemmin ryhmään mukaan tullut Daniel.

Tänä vuonna Kotkalauma koostuu siis 10 sudenpennusta. Johtajina toimivat Piipi (Piia), Arttu, Kaisa ja Tommi.

Kyselimme, että mikä partiossa on parasta, vastaukset kuuluivat: leirit, yhdessäolo ja ulkona oleminen.

Tylsintä tai epämieluisinta on: talonmiesleikki ja hippa.

Kevään aikana olemme suorittamassa erilaisia merkkejä, eli suorituksia mm. kotikokki- ja askartelumerkit ovat jo hyvin ansaitussa tilassa, eli suoritettu.

Teksti: Piia Törmä ja Tommi Silvennoinen

Kuva: Piia Törmä

HUUHKAJAT PAROONIN TAIPALEELLA

Vuonna 2014 toukokuun toiseksi viimeisenä viikonloppuna Huuhkajat ja Juhani sekä Ylä-Satakunnan toimittaja Minna Lautamäki lähtivät Viinikasta kohti Mikonniemeä tarkoituksena selvittää polun kunto sekä testailta reitin soveltuvuus päiväretkeen.

Reittisuunnitelman tekoa. Kuvassa vasemmalta Juhani, Veeti, Samuli, Miika, Jesse ja Mauri

Alku oli erittäin lupaava: keli oli mitä mainioin, lämpöä riitti, taisi olla kevään lämpöisin päivä. Porukka kokoontui Viinikan pururadalle, josta melko välittömästi lähdettiin hyvässä järjestyksessä ja päiväretkivarustein matkaan. Huuhkajille oli annettu ohjeeksi ottaa mukaan pari litraa vettä. Eipä mennyt kauaa, kun huomasimme sen olevan ko. päivänä melko alakanttiin arvioitu. Hiki virtasi vaikka vain seisoipaikallaan.

Reitti oli helpohkoa maastoa, polun käyttämättömyys näkyi ja esim. pitkospuissa myös iän tuomat haasteet tulivat esiin. Osin pitkospuut olivat painuneet suon syleilyyn täysin näkymättömiin.

Pientä fixausta... Juhani

Vielä naurattaa. Miika, Jubani, Veeči, Mauri, Jesse ja Samuli

Juomataukoja piti pitää usein, sillä helle oli melkoinen. Ruokailutauon aikana nautittiin perinteisesti pääkalloa. Samalla opittiin myös se, miksi kaasukeittimen kaasutölkki on syytä pitää oikeassa asennossa. Matkalla otettiin yhteys myös huoltoautoon eli Tommi toi meille vesitäydennystä, onneksi. Kaikki tuotu vesi meni patikoinnin aikana. Tauko oli opettavainen myös mukana olevalle toimittajalle: märkiä sukkiä ei taidakaan saada jalkaan takaisin ihan helposti ja melko varmasti ne jatkossa ainakin hiertävät.

Reitille osui myös pari kohtaa, jossa polkua joutui hetken aikaa etsimään, kun metsässä tehdyn hakkuun aikana polku oli peittynyt oksiin ja latvoihin. Pienellä raivausurakalla pääsimme kuitenkin eteenpäin. Kartan ja GPS-laitteen avulla pysyimme kurssissa, saimme mitattua käytettyä aikaa ja retken päätteeksi myös piirrettyä kuljetun reitin kartan päälle jatkoretkiä varten.

Kuumuus meinasi tehdä tehtävänsä ja loppupuolella alkoi iskeä klassinen uupuminen melkein koko porukkaan. Pienellä ja ajoittain vähän isommallakin kannustuksella kaikki kuitenkin pääsivät perille. Mikonniemessä porukka kokoontui rantakalliolle lepäilemään ja poseeraamaan kameralle.

Tauko Jääränperän laavulla, Miika ja Samuli

*Ei naurata enää...
Samuli, Mäika,
Veeti, Jesse, Mauri ja
Jubani*

Pienen autoilun jälkeen saimme Maurin auton Mikonniemeen Parkanon keskustasta. Muut retkeläiset kotiutuivat kukin omiin koteihinsa, mutta Huuhkajat

suuntasivat Maurin mökille saunomaan, tankkaamaan ja lataamaan akkuja. Ohjelmassa oli vielä joitakin aktiviteettejä, mutta kieltämättä veto oli pois kaikilta ja keskityimme lähinnä päivän läpikäymiseen ja saunomiseen. Seuraavana päivänä laitettiin siivoten ja kamat kasaan ja siirryttiin kotiin. Seuraavalla viikolla saimme lukea Ylä-Satakunta lehdestä reissustamme.

Huuhkajat kokoontuivat vain hetkeä ennen joulua suorittamaan pelaamiseen liittyvää erikoistehtävää. Yllätys oli suuri, kun Niina toi Huuhkajille hienon lahjan toimittaja Minnalta. Lahjalla on varmasti käyttöä seuraavalla helteisellä retkellä.

Lopuksi voittajajüüli! Edessä Mäika, Jesse ja Samuli, keskellä Jubani ja Mauri, takana Jesse

Teksti: Huuhkajat
Kuvat: Minna Lautamäki

SUUNNISTUKSEN OPETTELU VIINIKAN PURURADALLA 23.9.2014

Metsässä liikkeessa on tärkeä osata suunnistaa. Kartan ja kompassin käyttöä harjoiteltiin syyskuussa yhteisessä kokoontumisessa Viinikan pururadan maastossa.

Ennen maastoon menoa karttamerkkejä oli opeteltu koloilloissa ja suunnistamistakin viikkoa aiemmin teitä pitkin kaupunkisuunnistuksena Viinikan asuinalueella. Osoittautui, että kartan lukemisessa ja ilmansuuntien hahmottamisessa on useimmilla vielä oppimista. Välillä pohjoisesta tuli etelä, ja tavallisimmissakin karttamerkinnoissa oli vielä haparointia.

Juhani Haapakoski opasti seikkailijoita kartankäytössä

Pururadan maastossa jokunen partiolainen yritti eksyä, mutta koska alue on keskellä kaupunkia, polku tai tie tuli vastaan jossain vaiheessa vahingossakin. Tarvitaan kuitenkin vielä harjoitusta, ennen kuin nuorimpien voi luottaa löytävän reitin myös oudossa maastossa keskellä umpimetsää.

Nykyisten navigaattoreiden ja muiden apuvälineiden aikaan voi joku ihmetellä, mihin paperikarttaa ja kompassia enää tarvitaan. Tekniikka auttaa toki monessa asiassa eikä sen käyttöä tarvitse vältellä. Laitteiden toiminta on kuitenkin riippuvainen sähköstä. Perinteinen kartta on luotettava, koska se ei pimene akun loppuessa.

Teksti ja kuva: Niina Martikainen

STEEL HAWK -SAMOAJARYHMÄN VENEREISSU PERÄMEREN KANSALLISPUISTOON

Syksyllä 2013 mietittiin taas porukalla mihin päin seuraavaksi mennään. Yleinen toive oli, että jos jotain helppoa ja mukavaa, niinpä lähdettiin 11. - 16.6.2014 Perämerelle.

Edellisenä kesänä seikkailijaryhmä Huuhkajat kävivät veneilemässä Vaasan edustalla, ja siitä se ajatus sitten lähti etenemään. Parin puhelun jälkeen asia oli alustavasti sovittuna allekirjoittaneen isän kanssa ja meillä oli vene käytössä. Seuraavaksi alkoi jälleen tyhjän retkitilin täyttäminen. Tähän liittyi perinteisesti talkoita ja vanhemmilta rahan pyytämistä. Reissussa oli mukana Severi Raittila, Teemu Martikainen, Arttu Koskinen, kippari Kari Silvennoinen sekä maskottina Timo-Oskari ja jutun kirjoittaja Tommi Silvennoinen.

Selkäsarvi, Perämeren kansallispuiston "pääsaari", jossa valkoinen veneemme nimeltä Botski odotteli seiloreita

Keskiviikko 11.6

Reissu alkoi noin 550 kilometrin ajomatalla Parkanosta Simoon. Matka sujui kommelluksitta ja muistaakseni kukaan ei unohtanut mitään tärkeää. Perille päästyämme söimme kotipaikallani ruuan, otimme kipparin mukaan ja siirryimme satamaan. Isäni oli päivällä käynyt jo kaupassa, joten pääsimme tällä kertaa tosi helpolla. Taisi joku pojista tuumata, että eihän partioreissu voi olla näin helppo, eihän me olla kävelty edes sataa metriä.

Kun saimme paatin lastattua ja käytyä läpi yleiset käyttäytymis- ja toimintatavat sekä säännöt, löysäsimme köydet ja lähdimme liikkeelle illalla klo 22.15. Ensimmäisenä suuntasimme Härkäleton saarelle, joka sijaitsee n. 20 km päässä Simoniemen satamasta luoteeseen. Härkäletosta löytyy suojasatama, johon on mukava mennä isommalla veneellä, kun saa keulan kiinni rantaan. Pojista kukaan ei innostunut oikein ohjaamaan, vaikka mahdollisuutta tarjottiin, taisi olla hieman jännitystä pinnassa. Ajomatka meni hyvin ja keli oli mitä mainioin, melkein täysin tyventä.

Härkäleiton suoja- ja satamassa hieman yli puolen yön, vene kiinnitettyä ja lähdössä iltapalan paistoon

Torstai 12.6

Aamusta kun heräilimme ja saimme aamutoimet tehtyä, pääsimme irrottamaan köydet klo 12 ja lähdimme kohti Selkäsarvea jossa sijaitsee Perämeren kansallispuiston satama, opastusrakennukset, vanha kalastajakylä ym. Matkalla pojatkin rohkaistuivat jo ohjaamaan ja kippari selitti hiukan navigointia ja merimerkkejä sekä kohtaamissääntöjä merellä.

Ruorissa Severi ja hauskaa tuntuu olevan

Keli oli harmaa ja välillä sateli hieman vettäkin. Tuulta ei ollut häiritsevästi. Perille Selkäsarveen pääsimme noin klo 15. Allekirjoittaneen ensituntuma laiturin ei ollut kovin mukava, koska liukastuin ja lensin täysillä persiilleen ja kastelin vaatteet märällä laiturilla. Tämähän oli tietenkin vain oppitunti pojille miten ei tule toimia.

Arttu ja Timo-Oskari buipulla

Seuraavaksi oli vuorossa ruuanlaitto ja menussa oli perämeren lohta nuotiolla paistettuna, lisukkeineen tietenkin. Meillä kävi hyvä tuuri, koska saarelle oltiin juuri rakentamassa uutta grillikotaa, joka valmistui sopivasti torstaina, joten illalla pääsimmekin jo laittamaan ruokaa siihen. Rakentaja tuonut mies olikin puiston huoltomies ja hän tarjosi meille käyntiä saarella olevan rajavartioston valvontatorniin. Tornin on ehkä 20 metriä korkea ja maisemat olivat todella hienot.

Näkymä tornista satamaan, taemmat saaret ovat jo ruotsin puolella

Illalla lämmitimme saunan ja sieltähän oli sitten pakko käydä poistamassa talviturkki. Kokeilimme päivällä saada verkoilla kalaa, mutta laihoiin tuloksin.

Perjantai 13.6

Herättyämme totesimme, että itikkaverkko vuotaa kuin seula, yön mittaan tapoimme ainakin 40 itikkaa veneen sisästä. Aamulla tuuli nousi nopeasti lukemiin 15 m/s ja puuskissa se oli jopa yli 20 m/s. Suunnitelmissa olisi ollut siirtyä Ruotsin puolelle, mutta tuumimme asiaa hetken ja päätimme jäädä sarveen tuulenmakuuseen. Päivällä kävimme saaren eteläpäässä sijaitsevassa vanhassa kalastajakylässä ja pengoimme ikivanhoja kalastajien maamajoja.

Selkäsarven tupa ja vartiotorni

Päivän päälle nousi yllättävä huoli, säätiedotteet ilmoittivat vedenpinnan laskevan jopa metrin. Tämä taas johtaisi siihen, ettemme pääsisi satamasta pois halutessamme, koska Botskin syväys on niin suuri. Vietimme päivän lueskellen ja kodassa ruokaa laittaen ja lettuja paistaen. Illalla lämmitettiin taas sauna. Klo 23 huoli vedenpinnan laskusta oli jo sen verran iso, että päätimme lähteä vielä kun voimme, sataman suulla oli jo nyt tiukat paikat ja mutaa ja moskaa nousi pohjasta kun lähdimme, mutta pääsimme ehjin nahoin pois.

Otimme suunnan kohti Tornion uutta huvivenesatamaa, mutta sama veden vähyys sai meidät kääntymään Torniojoen suulta takaisin. Etsimme Röytän terästehtaan lähettäviltä laituripaikkaa, mutta kun sellaista ei löytynyt, kippari päätti pelata varmanpäälle ja niinpä suuntasimme Kemiä kohti ja siellä ajoksen kalasatamaan, jossa tiesimme varmasti olevan riittävästi suojaa ja vettä. Onneksi tuuli hellitti hetkeksi kun aurinko meni mailleen, mutta kun se taas noin tunnin kuluttua nousi, myös tuuli voimistui.

Jossain vaiheessa, kun ohjasin ulkona, ja pojat olivat sisällä, kuului kova huuto: "TOMMI, onko sun pakko löytää nää kaikki isoimmat aallot?" Mitäpä tuollaiseen voi vastata... Jouduimme taas veden mataluuden takia ajamaan syväväylää, joka menee ulompana merellä. Rannassa toki meni myös väylä, mutta sinne emme edellä mainittujen seikkojen takia voineet mennä. Meno oli tosiaan välillä möykkyistä, mutta pojat olivat jo keväällä kehuneet, että kelistä viis, me mennään.

Auringonnousu perämerellä

Lauantai 14.6

Pääsimme klo 3 Ajoksen kalasatamaan, söimme yöpalaa ja painuimme nukkumaan. Heräsimme puolen päivän aikoihin ja aloimme suunnitella uudestaan muuttuneita suuria suunnitelmia käydä Haaparannalla pohjoismaiden suurimmassa karkkikaupassa. No partiolainenhan ei jää sormi suussa seisoskelemaan, vaan ottaa kännykän räpylään ja soittaa äidille. Niin meillä sitten vajaan tunnin päästä oli auto laiturin päässä ja porukka lähdössä Ruotsin valloitukseen. Candy Worldissa vierailtuamme söimme pääkalloa ja lähdimme taas vesille. Tällä kertaa suuntana oli Kallio niminen saari Simon edustalla, saarella on aikoinaan ollut iso saha ja asutusta parhaillaan 400 henkeä.

Tuuli oli jo laantunut ja matkanteko oli taas mukavaa. Olimme perillä Kalliiossa noin kolmen tunnin matkanteon jälkeen. Kiinnityimme keulasta rimamöljään, saarta oli aikoinaan kasvatettu kasaamalla jättepuuta rantaan rimamöljäksi. Grillailimme saaren eteläpäädyssä olevan laavun luona ja kiersimme saaren ympäri kulkevan luontopolun. Illemmalla (yöllä) kävimme vielä kaivelemassa ”aarrekiviä”, joita on purettu aikoinaan purjelaivojen painolastista pois, kun puuta on lastattu kyytiin.

Ruorissa vuorostaan Arttu, vieressä Teemu ja takana Kari the kippari

Sunnuntai 15.6

Sunnuntaina purjehdimme kohti lähtösatamaa, joka olikin vain parin kilometrin päässä. Maihin päästyämme menimme vanhempieni luokse syömään ja saunomaan kunnolla, taisipa joku torkahtaa sohvallekin. Arttu, Severi ja Teemu lähtivät illalla junalla Kemistä kohti Parkanoa. Minä jäin vielä lomailemaan kotimaisemiin noin viikoksi. Junamatkasta ei kuulemma ollut mitään kerrottavaa.

Reissu oli alun perin suunniteltu eri tavalla, mutta sää teki tepposet, joten suunnitelmat muuttuivat parikin kertaa lennosta. Itselle ainakin jäi reissusta hyvä mieli, ja ennen kuin pojat lähtivät kohti kotia, päätimme että seuraavaksi lähdetään taas vaeltamaan. Sitä vaellusta nyt sitten valmistellaan kovaa tahtia, ja suuntana on Karhunkierros Kuusamossa kesäkuussa 2015.

Teksti: Tommi Silvennoinen

Kuvat: Tommi Silvennoinen ja Teemu Martikainen

PROJEKTI PIIRU 14

Piiru oli lyhyesti viikon kestävä partioleiri viime kesänä. Lippukunnassa projekti alkoi vuoden 2013 syyskuussa ja päättyy oikeastaan nyt tähän. Siinä välissä on paljon vapaaehtoistyötä ja ponnisteluja yhteisen päämäärän eteen.

Viime partiovuoden kohokohta monelle lounaissuomalaiselle partiolaiselle oli piirileiri Piiru 14. Piiru oli järjestyksessään toinen Lounais-Suomen Partiopiirin kesäleiri. Ensimmäinen, Reila, oli vuonna 2009 Pyhärannalla ja nyt suunnattiin Hämeenlinnan Evolle. Kaikkiaan leirille osallistui noin 3400 partiolaista ja ei vielä partiolaista (evp) sudenpennuista aikuisiin. Varsinainen leiri alkoi 22.7. ja 30.7. oli kotimatkan aika. Leiri tarjosi monia unohtumattomia kokemuksia kaikille. Vaeltajien ja aikuisten osalta vaadittiin panostusta jo ennen varsinaista leiriä ja monelta myös vielä varsinaisen leirin jälkeen. Tämä arvokas työ mahdollisti Piirun toteutumisen.

Kololta Evolle

Lippukunnan kannalta Piiru alkoi todenteolla syyskuussa 2013, jolloin allekirjoittanut valittiin leiryhteyshenkilöksi. Hallituksessa päätimme myös että lähtisimme siitä, että mahdollisimman moni lippukuntamme jäsen osallistuisi leirille. Päästäksemme tähän tavoitteeseemme, aloimme mainostaa leiriä laatimalla infokirjeen koteihin ja tietopaketin kotisivuillemme.

Kahden lippukunnan tavarat lähdössä Evolle

Leirimaksu on pakollinen paha. Metsäleirilläkin bussimatkat, ruoka, ohjelmatarvikkeet ja leirialueen infra maksavat. Koko viikon leirin hinnaksi tuli näiden pohjalta 190 euroa ja puolikkaalle eli sudenpennuille ja seikkailijoille 95 euroa. Koska lippukuntana halusimme mahdollisimman monen lähtevän mukaan leirille, päätimme lippukunnan avustavan leirimaksussa jokaista leiriläistä 25 % osuudella. Lisäporkkanaksi heitettiin, että jos

kevään 2014 pesuainemyynti tuottaisi hyvin, voitaisiin osuutta vielä korottaa. Lopulta myynti sujui mukavasti ja lippukunta maksoi jokaisen leiriläisen leirimaksua 33 %.

Lippukuntamme lopullinen leirijoukko koostui neljästä sudenpennusta, viidestä seikkailijasta, viidestä tarpojasta sekä neljästä aikuisesta. Etukäteen syksyllä 2013 karkea arvio lähtijöiden enimmäismäärästä oli 25, joten siihen nähden meidän 18 leiriläisen joukko oli hyvä ja markkinointikin onnistui.

Monesti isoille leireille valmistautuessa täytyy lippukunnankin tehdä hankintoja. Tällä kertaa niiltä vältyttiin. Uusi isompi ensiapulaukku kuitenkin hankittiin, mutta se olisi hankittu joka tapauksessa. Menomatalla käytiin leimaamassa toinen Valkeisten sammuttimista ja se tuli sitten mukaan savumme ensisammutuskalustoon. Muita merkittäviä hankintoja ei tarvinnut tehdä, vaan tarvittavat työkalut, teltat ja muut välineet löytyivät lippukunnan kalustosta. Makilta tietenkin lainattiin Leijonan pesä johtajien majoitustilaksi.

Suihkujen vedenlämmityksestä vastasivat huoltoon pestatut aikuiset ja vaeltajat

Leirielämä

Leiri jakaantui neljään alaleiriin. Alaleirissä oli kolme kylää ja kylässä kaksi tai kolme savua. Meidän savumme, TO101 Ukko, kuului Luttisen kylään keltaisessa Topaasi-alaleirissä. Meidän lisäksi Ukossa olivat Honkahukat (Honkajoki), Kankaanpään Korpiveikot, Ouran Partiolaiset (Merikarvia) ja Siikaisten Karhuveikot. Yhteensä savussa asui leiriäkana 113 leiriläistä. Savu siis muodosti majoittumisyksikön, joka oli käytännössä koko joukko Big Funeja pienen kylän muodossa. Nämä bigfunit ovat siis hyvin suosittuja leiritelttoja meillä Pohjois-Satakunnassa.

Savu luonnollisesti valmistautuu yhdessä leiriin, koska sielläkin ollaan kokoajan samalla porukalla tekemisissä. Savunjohtaja on se, joka

viimekädessä vastaa että savussa ja savun asukkailla asiat ovat kunnossa ja leirielämä sujuu hyvin. Leirin ilmoittautumisvaiheessa tähdennettiin hyvin selkeästi, että kaikkien leirille tulevien vaeltajien ja aikuisten tulee pestautua erilaisiin tehtäviin, kuten esimerkiksi ohjelmapisteeseen, huoltotehtäviin tai vaikka ensiaputehtäviin. Ja vain pieni osa, oikeastaan vain turvallisuusohjeiden vaatima määrä saisi jäädä savun lähijohtajatehtäviin. Lähijohtaja siis käy yhdessä lasten ja nuorten kanssa ohjelmapisteissä, syömässä ja ylipäätään katsoo näiden perään. Lippukunnastamme oli käytännössä yksi aikuinen katsomassa 9-10 lapsen perään, ja tietenkin nämä vielä melkein aina jakautuivat kahtia ikäkausien mukaisiin ohjelmiin. Onneksi meidän Huuhkajamme osoittivat esimerkillistä omatoimisuutta ja pärjäisivät hyvin keskenään.

Leiripalokuntaan oli vapaaehtoisina pestattu seitsemän ammatti- tai sopimuspalomiestä. Heillä oli käytössään kuvan paloauto sekä mönkijä

Haasteet

Kaikilla muillakin savumme lippukunnilla oli samanlainen tilanne eli lähijohtajia oli juuri ja juuri minimimäärä. Sitten viimein toukokuussa leirinjohto sai savut jaettiin kysellä, että kuka näistä vähistä lähijohtajista ryhtyisi savunjohtajaksi. Minäkin pohdin asiaa ja tulin siihen tulokseen, että vähiten uudelleen järjestelyjä tarvitaan, kun ilmoitaudun tehtävään. Olisi ollut hyvä jo aikaisemmassa vaiheessa olla tämäkin tehtävä tiedossa ja jaettuna. Nyt oli jokaisen savunjohtajan joko hypättävä liikkuvaan junaan, tai saada se juna siihen liikkeeseen, jossa sen tulisi jo olla.

Savunjohtajana leirillä tehtäväni olivat erittäin monipuoliset. Tärkeimpinä niistä oli toimiminen linkkinä alaleirin ja leirinjohtoon ja välittää tietoa savun muille johtajille. Lisäksi tietenkin oli saatava savun leiriläiset yhdessä lähijohtajien kanssa olemaan ajoissa valmiina lähtemään aikataulun mukaiseen ohjelmaan ja oikeat varusteet mukana. Ja tietenkin oli elettävä tilanteen päällä ja tehtävä mitä milloinkin täytyi tehdä.

Merkittävää etua sain siitä, että menin tavarakuorman kanssa Evolle jo edeltävänä iltana. Näin sain käsityksen leirialueesta ja oli siten paljon paremmat valmiudet alkaa ohjeistamaan leiriläisiä ja lähijohtajia, kun he bussista astuivat leirialueelle. Savunjohtajan tehtävä sisälsi runsaasti haasteita. Osan niistä loi se, että leiriä edeltäneelle rakennusleirille osallistuneita vaeltajia olisi saanut olla hieman enemmän. Tämä ja haasteet rakennusleirin organisoinnissa näyttäytyivät esimerkiksi siten, että käsien pesupaikat eivät olleet valmiina vielä leiriläisten saapuessa ja moderni tiskauslinjasto, jossa puhdas vesi kiersi jatkuvasti puhtaammasta altaasta likaisempaan ja lopulta viemärintiin automaattisesti, saatiin käyttöön vasta leirin puolivälissä.

Ei-vielä-partiolaiset

Suomen Partiolaiset tavoittelevat valtakunnallisesti vaikuttavimman nuorisojärjestön titteliä. Osaltaan tietä tuohon asemaan auttaa jäsenmäärän kasvu. Yhtenä keinona kasvattaa partion jäsenmääriä on otettu käyttöön mahdollisuus evp:n osallistua partiotoimintaan. Piiru oli myös evp:lle mahdollinen ja meidän savussa tätä mahdollisuutta käytti pari partiotaiteija ja pari lasta.

Periaatteessa evp:t olivat leirillä myös haaste jos heillä ei ole kokemusta partiotehtävistä tai muista vastaavista leireistä tai tapahtumista. He tarvitsevat mahdollisesti enemmän ohjausta ja opastusta, joten perusretkeilytaitojen hallinta auttaa evp-leiriläistä saamaan leiristä enemmän irti ja toisaalta helpottaa johtajienkin elämää leirillä.

Iso ja pitkä partiotehtävä haastaa partiolaiset yhtäläillä kuin evp:t. Lippukunnassamme kesäleiriperinteet eivät ole kovin voimissaan, vaan toimintamme on enemmänkin painottunut ikään kuin kulkemaan kouluvuoden mukaan. Kesäleirejä ovat pääasiassa juuri nämä valtakunnalliset leirit, piirileirit ja joskus järjestettävät alueleirit ja sitten lippukunnan omat leirit. Toisaalta kun menemme Valkeisiin syysleirille, ei meidän tarvitse tehdä siellä joka kerta ruokailukatosta pöytineen ja penkkeineen, viritellä katoksia ja muita isoille leireille tyyppisiä leirirakennelmia.

Pääohjelmalava tekniikoineen mahdollisti suuret yhteiset ja ikimuistoiset ohjelmat

Monella alueemme lippukunnista on samankaltaista toimintaa kuin meillä eli valmiudet perinteiseen metsäleiriin, jota Piirullakin tavoiteltiin, eivät ole huonot, mutta eivät aivan erityisen hyvätkään. Lisäksi monet savumme partiolaisista olivat melko uusia partiolaisia, joilla ei vielä ollut kokemuksia vastaavasta leiristä. Myös moni savumme johtajista oli melko kokematon metsäleirintekijä. Tämän takia rakentelu oli haastavaa ja vei aikaa, joten savumme rakentelu venyi verrattuna muihin savuihin. Toki osansa teki yli kolmenkymmenen asteen helle ja jatkuva auringonpaiste, jotka eivät ainakaan parantaneet lasten keskittymiskykyä.

Peruspartiohommaa

Partio edes metsäleirillä ei ole mitään ihmeellistä hommaa. Tai saattaahan se ulkopuolisesta hiukan kummalliselta vaikuttaa miljoonan teltan sekamelska mettän keskellä säässä kuin säässä viikon ajan. Mutta ei se ole vain joitain SuperEräJormia varten, vaan sopii ihan kaikille. Nyt jouduimme selviämään savussa melko lailla minimaikuismäärällä. Parista kolmesta ei-vielä-partiolarisestakin, vaikka partioäidistä tai isästä, olisi ollut varmasti apua. Jatkossakin evp:lle tarjotaan mahdollisuuksia tulla tekemään partiotahtumia. Kannustan ja rohkaisen jokaista tarttumaan tilaisuuteen, kun se eteen tulee. Ja jos ei tule eteen, voi sellaista mahdollisuutta kysyä, jos on yhtään mielenkiintoa asiaan. Partio ei erityisen paljon ennakkovalmiuksia vaadi, toki monistakin kyvyistä on hyötyä.

Varsinkin savunjohtajan tehtävässä huomaisin, että tietyistä asioista voisi tehdä jopa vaatimuksia. Ensimmäinenkin tarvitaan rohkeutta. Lähinnä siihen, että ilmoittaa itsensä vapaaehtoiseksi. Sitten on hyvä suhtautua ennakkoluulottomasti ja avoimin mielin kaikkeen uuteen mitä partiossa eteen tulee. Joskus se ensimmäinenkin kerta on hoidettava pois alta ja toisella kertaa se on jo opitun kertaamista ja itsensä kehittämistä.

Ihminen pystyy melkoihin suorituksiin, kun vain yrittää. Ja aina kannattaa yrittää, uusiakin asioita. Leirillä oli monille aikuisillekin uusia asioita, joista moni olisi hyvin suoriutunut, kun vain olisi rohkeasti lähtenyt yrittämään. Jos ei tiedä mitä tekisi tai miten, kannattaa kysyä ääneen eikä jäädä tumput suorana seisoskelemaan. Partiossa toisten auttaminen on keskeisiä asioita, joten jokainen on varmasti valmis antamaan neuvoja ja ohjeita. Kannattaa kysyä rohkeasti itse, sillä minäkin olen seitsemänvuotiaasta asti näitä solmuja vääntänyt, joten saattaa sellainen pitkämatkan sokeus ajoittain yllättää, eikä osaa ihan automaattisesti oikeanlaista ohjausta antaa.

P.S. Roihu kytee jo – www.roihu2016.fi

Teksti: Juhani Haapakoski, savunjohtaja, TO101, Topaasi, Piiru 14
Kuvat: Juhani Haapakoski ja Taru Kujansuu

SUDET-SEIKKAILIJOIDEN VIIMEINEN MAKKARANPAISTO

Sudet-ryhmän taival seikkailijoina päättyi tammikuuisena tiistai-iltana. Siirtymässä testattiin opittua kuten riihityksessä vanhan ohjelman aikana, ja lopuksi juhlallisessa osassa jaettiin seikkailija-ikäkauden päätösmerkit.

Mystinen seikkailu alkoi juoksemalla kirkon portaille heijastimet takeissa vilkkuen. 32 porrasta toteavat molemmat joukkueet. Partiolaiset, nuo luvutat solmujentekijät, joutuivat tälläkin kertaa ratkomaan solmuja, helppoja ja vaikeita, 3 jokainen. Pitänee vieläkin harjoitella ja kerrata, voiko joku joskus nämä oppia ja vielä muistaa vaikkapa puolen vuoden päästä.

Automatka sokkona

Huivit silmille ja autoon – matkatunnelman kohottamiseksi toinen joukkue lauloi joululauluja. Kuljettajat kieputtivat joukkueita ympäri kylää ja viimeisetkin tiputettiin kartalta parin liikenneympyräkierroksen ja talon pihan kautta ajamisen jälkeen. Joukkueet jätettiin kyydistä keskelle tuntematonta, varusteina myrskylyhty, tulitikut, lumikengät ja kartta. Joukkueiden tehtävänä oli paikantaa itsensä kartalta ja suunnistaa kartalle merkitylle rastille. Ilmeisen helposti (ainakin kertomusten mukaan) paikannus sujui. Toinen joukkue päätti kulkea tien kautta, ei suorin reitti, mutta helppokulkuisempi. Toinen joukkue taas valitsi omasta mielestään suorimman reitin, se oli ehkä kuitenkin tutuin, mutta ei suorin. Joskus tuttuakin ympäristö voi harhauttaa

Lumikengät jalkaan ja metsään

Rastille saavuttaessa piti laittaa lumikengät jalkaan ja lumikenkällä metsäinen taival. Reitti oli selvä, piti vain seurata heijastimia. Lumikenkien jalkaan laitto pimeässä oli haastavaa, miten erilaisia niitä onkaan. Lumikengillä kävely, vaikka olikin osalle uusi juttu, ei ollut hankalaa, mutta lämmintä touhua. Lumikenkäily on raskasta ja hidasta, joten mikäli kengänvarressa mittaa piisaa, kävely lumikengät kainalossa on sujuvampi etenemistapa.

Matkalla oli arviointitehtävä, jossa piti arvioida äänen ja painon perusteella mitä suljetuissa rasioissa oli, sekä helmien määrä ja puun ympärillä olevan narun pituus. Arvailuksi meni moni rasian sisältö, joku osui oikeaan ja aika lähelle moni. Helmien määrään ja narun pituuden arviointi olikin sitten hankalampaa.

Viimeinen makkaravalkea

Grillikatoksella tehtävänä oli sytyttää nuotio, ensimmäinen ryhmä tämän suorittikin ja omasta mielestään onnistui melko hyvin ensi yrittämällä, vaikka puuta eivät kehuneet. Liekö ollut miehissä, puissa vai kellossa vika, kun johtajien mielestä aikaa kului paljon, vaikka puut olivat kotoa tuotuja kuivia saunapuita. Tehtävässä tuli harjoiteltua perustaitoja ja ainahan se makkara partiolaisella maistuu.

Viimeinen ikuistus seikkailijana ennen merkien poistoa

Tarpojat ottivat seikkailijoista ryhmävalokuvia jännissä asennoissa – ”olimme huippumalleja”. Haastavinta ja ehkä hauskintakin oli pyramidin kasaus. Haastavaa oli myös paikoillaan pysyminen kuvauksen ajan. ”Olimmeko kuvissa upeita? – Tottakai”. Emme nähneet kuvia, joten lukija saa itse päättää. Kuvauksen jälkeen raksittiin vanhat seikkailija -ikäkausmerkit paidasta pois. Tiukassa olivat ja piti varoa, ettei leikkaa paitaan reikää.

Sudet Solmussa – viimeinen hetki seikkailijana

Ikäkausikakku ja päätösmerkki

Kakussa ensin keltainen sudenpentukerros ja sitten oranssi seikkailijakerros

Kakut hetki ennen katoamistaan parempiin suihin

Kakkukahvien lomassa jaettiin seikkailijoiden päätösmerkit. Päätyikö merkki paitaan kiinni? – ei vielä kaikilla. Ja jos ei vielä ole, se pitää laittaa vasempaan rintataskuun. ”Parastahan koko hommassa oli, että saatiin päätösmerkit!”

Seikkailijajäikäkansi saa väistyä paidoista

Teksti: Seikkailijat Markus Kuivanen, Juuso Valli, Jere Heikkilä, Jani Harju ja Lauri Potila sekä johtajat Taru Kujansuu, Anita Niemenmaa ja Teemu Martikainen

Kuvat: Taru Kujansuu, mauri Kuivanen, Veeti Impponen

KIPINÄPARTION SYYSLEIRI 3.-5.10.2014

Kipinäpartion syysleiri pidettiin lokakuun ensimmäisenä viikonloppuna Valkeisissa. Perjantai-iltana leirille tuli edustajia kaikista ikäkausista, myös yksi innokas sudenpentu.

Lauantaiamun herätyksen ja aamupalan jälkeen partiolaiset pääsivät tehtäväradan kimppuun. Tarjolla oli monenlaista pähkinää klaffin tekemisestä ensiapuopetukseen. Myöhemmin vielä suunnistettiin.

Lauantain klaffitehtävää ohjasivat muun muassa Steel Hawkit Severi Raittila ja Arttu Koskinen

Lauantain pääruuasta vastasivat Tommi ja Steel Hawkset. Spagetti ja jauhelihakastike maistuivat, vaikka pasta ei ollutkaan aivan al dente. Ilmeisesti master chefit olivat ajatelleet huomaavaisesti ruokailijoiden hampaita, sillä spagettia olisi voinut syödä lusikalla. Niin tahmeaa se myös oli, että sillä mahdollisesti olisi voinut liimata jotakin seinään. Lauantai-iltaan kuuluvasti myös saunottiin, ja lokakuisesta koleudesta huolimatta järvi veti puoleensa uimareita. Moni pulahti useitakin kertoja sopivan ääntelyn säestyksellä. On tosin vaikea arvioida, johtuiko varsinkin seikkailijatyttöjen kiljuminen enemmän rantapuskissa hiippaileista pojista vai veden kylmyydestä.

Ohjelman väliajoilla tehtiin polttopuuta. Innokkaimmilla pilkkekojilta piti kirveskin välillä takavarikoida, jotta puuta ei olisi hakattu ihan päreiksi

Sunnuntaina oli jälleen vuorossa tehtävärata, jossa toimintapisteiden ohjelma oli hieman pienimuotoisempaa kuin edellispäivänä. Itse tunnistutin partiouhveja. Kaikkia viittä ei tiennyt yksikään ryhmä, mutta tärkein meni kohdalleen. Hämäyksen vuoksi joukossa oli nimittäin Kipinäpartion oma huivi, ja seäpä olisikin ollut erityismaininnan arvoista, jos joku ei sitä olisi tunnistanut. Tällaista mokaa ei kuitenkaan onneksi tapahtunut.

Tehtävärasteista voidaan mainita myös Steel Hawksien Artun mopoautossa suoritettu televisiosarjojen ja elokuvien tunnusmusiikin tunnistustehtävä. Suorittava porras eli partiolaiset pitivät tehtävästä, mutta se osoittautui jossain määrin vaikeaksi. Joukossa kun oli kappaleita sellaisistakin ohjelmista, joita ei ole tullut televisiosta seikkailijaikäisten elinaikana. Viikonloppu sujui lähes ilman haavereita. Yhtä peukaloa laastaroitiin puukon jäljiltä, muutoin ainoa tapaturman kärsinyt oli lauantaan ensiapurastin koekaniini (minä), joka kärsi kuvitteellisesta pyöräkolarista. Nimenomaan kärsi, sillä rastihenkilö Merja ei ollut turhan helläkätinen herättäessään tajutonta. Ihmisen kämmen on yllättävän kova, kun se litsahtaa poskeen.

Teltassa harjoitettiin ilmeisen normaalia purnaamista selän alle osuneista kivistä ja kannoista, mutta viimeistään sunnuntaiyönä huonounisimmatkin nukkuivat paremmin kuin lauantaityönä. Väsymys on paras päänalunen. Kotiin lähti joukko hieältä, savulta ja syytysnesteeltä haisevia partiolaisia. Kolon suuntaan lähti telttojen, trangioiden ja muiden tarpeellisten lisäksi myös säkillinen omistajansa hukanneita sukkaa, hanskoja, puukkoja, taskulappuja ja istuinalusia, joista kaikki eivät koskaan enää löytäneetkään kotiin. Tavaramäärän pienen vähennyksen jälkeenkin partiolaisilla tai heidän vanhemmillaan luultavasti riitti järjestämistä ja pesemistä seuraavina päivinä aivan tarpeeksi.

Uttanuotiolla nähtiin monenlaisia sketsejä

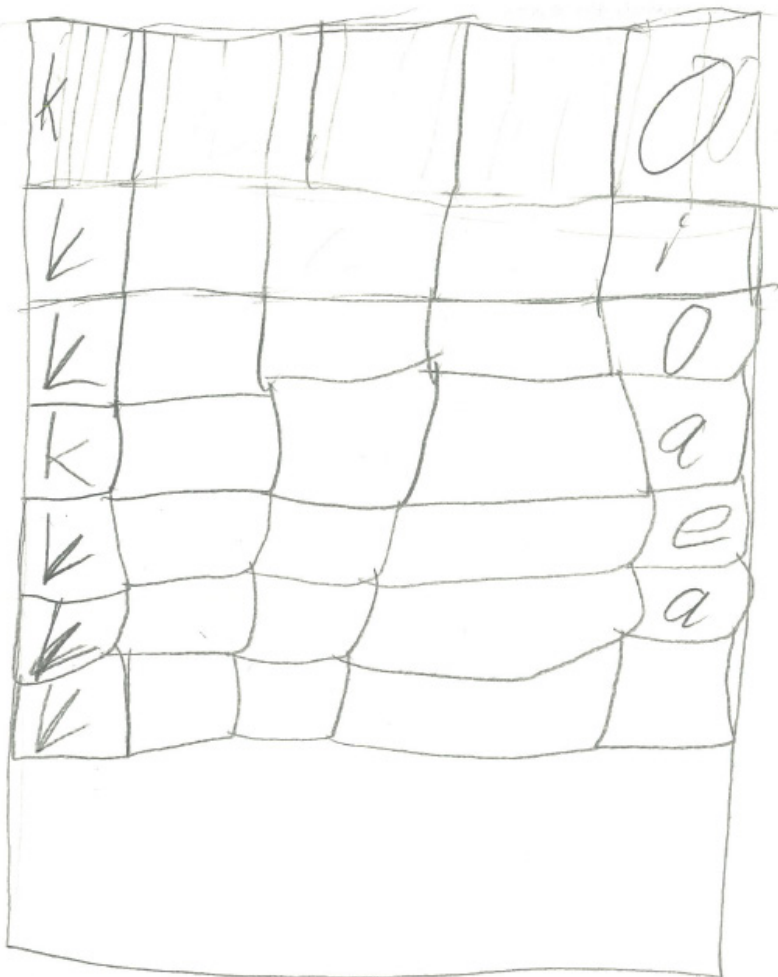
Seuraavissa koloilloissa leiriä puitiin Omenien kanssa. Seikkailijaporukka piti leirin parhaina asioina teltassa nukkumista, hyvää ruokaa ja mukavia rastitehtäviä. Ruokalajeista mieluisin oli monenkin mielestä perjantai-illan tortilla. Suunnistaminen märässä maastossa sen sijaan ei ollut iskenyt. Yksi leiriläinen oli tyytymätön Steel Hawkseihin kuuluvaan kipinävuorokaveriinsa, joka oli hänen mukaansa tylsästi nukkunut koko vahtivuoron ajan. Pisteet täytyi antaa siis seikkailijalle siitä, että hoiti homman kotiin, vaikka samoaja nukkui.

Kun seikkailijatyöille antaa luvan esittää toiveitaan unelmien leiristä, niitähän riittää. Syyspimeällä pidetyn leirin jälkeen sähköt olivat ensimmäinen toive, ja sen jälkeen tuli vapaa-aika. Leiriohjelma saisi olla monen mielestä löysempi, jotta ehtisi myös leikkiä. Aivan kaikkia toiveita ei voi ottaa vakavasti. Leirillä tuskin edelleenkään voidaan tarjota prinsessojen höyhenpatjasänkyjä tai käyttää mielin määrin tietokonetta ja katsoa televisiota. Leirisaunan ämpärisuihkun ja puuseen jälkeen ymmärrettäviä toki ovat toiveet kunnan kylpyhuoneesta ja vessasta, samoin haave saada syödä mielin määrin karkkia. Oli joukossa muutama partiotaitoihinkin liittyvä toive. Seikkailijaneitoset halusivat ainakin opetella melomaan kajakilla ja sytyttää nuotion. Toiveista voidaan poimia nämä hyödylliset tavoitteet, mutta unohdetaan virtuaalivihde ja majoittuminen kuninkaanlinnassa.

Teksti ja kuvat: Niina Martikainen

PUUHASIVUT

Sudenpenturyhmä Kotkat ovat tehneet seuraavat puuhasivut kaikkien iloksi.

KEKSI SANOJA

ETSI RUUDUKOSTA... KYMMENEN
PARTIION LIITTYVÄÄ SANAA

T	I	T	P	A	I	T	A	L	R	I
A	M	E	A	O	A	O	I	E	L	A
O	E	E	O	J	O	R	I	Z	I	N
U	J	T	R	N	K	K	O	O	U	E
E	S	R	A	K	O	G	M	T	A	E
T	U	P	U	U	K	K	O	U	O	A
P	D	I	N	R	L	I	K	T	R	R
A	A	K	O	T	K	A	T	A	O	I
R	R	I	A	I	O	Ö	L	R	A	N
T	I	L	L	U	O	S	L	O	N	K
I	T	V	A	A	I	E	A	E	K	
O	N	R	R	V	E	V	R	I	E	A
N	O	A	D	M	I	E	I	Y	U	P
E	A	V	A	I	S	K	I	M	N	I

YÖRETKEN RUOKAHANKINNAT

Sudet-tarpojaryhmä suoritti vertailun retkiruokakorista. Kuvitteellisen yhden yön laavuretken ryhmässä oli 6 henkilöä ja etukäteen laaditun kauppalistan pohjana alla oleva ruokalista ja aina hyvää ruokaa rakastavat kipaalaiset.

Hintaerot muodostuivat lopulta todella pieniksi. Ennako-odotuksien mukaan halvimmissa vaihtoehdoissa joutui ensin etsimään kaupasta ei-oota ja lopulta hakemaan osan tuotteista toisesta kaupasta. Aikaa tuhraantui enemmän, mutta jokunen killinki säästy.

Ruokalista

illallinen: pääkallo, jälkkärinä suklaa-omena-dippi, mehua
iltapala: kaakao + croissant
aamupala: ruisleipää ja puuroa + kaakao

Kauppalista

Joihinkin tuotteisiin määriteltiin etukäteen tuotemerkki ja näiden kohdalla otettiin tuotevalikoimasta myös toinen halvempi tuote.

makaroni 400g pss

jauheliha 400g, suomalaista lihaa, sikanauta tai nauta sipuli

jauhelihamaustetta pussi

ketsuppi Heinz, pienin pullo

vertailutuote ketsuppi, halvin

Vaasan ruispalat 12 kpl

aamupalajuustot (yksittäispakattu)

vertailutuote: vastaava yksittäispakattu halvin

croissantit, valmiit

maito, kierrekorkkipurkki

myslipatukat (tarvitaan vähintään 6 patukkaa)

Fazerin sininen suklaalevy

vertailutuote suklaalevy, halvin

läimennettava mehu 0,5 l, edullisin, makeutusaineena sokeri (huom.)

edullisuus valmiin mehun määrässä)

Elovena -annospikapuurot 6 annospussin paketti

vertailutuote: vastaava, jollei ole Elovena

meetvursti 200g tai isompi

kaakaopussit

Edullisin ostoskori vai kaikki yhdestä kaupasta

Ostoskorivertailua tehtiin kahdella eri kerralla, syksyllä ja keväällä. K-supermarket oli ainoa kauppa, mistä ennakkoon määritellyt tuotteet oli ostettavissa molemmilla kerroilla. S-marketissa kevään kierroksella kaikki tuotteet löytyivät, mutta syksyllä yksi tuote jouduttiin hakemaan naapurikaupasta.

Vertailun tulokset

Mikäli valittua tuotetta ei ollut saatavilla kaupasta, käytettiin vertailussa lähimmän kaupan hintaa. Kolmen kärki oli hinnoissa hyvin lähellä toisiaan ja normaalit tarjoukset hyödynnettiin. Ykkössijan vei S-Market 1,40 euron kaulalla. Tiukan kisan kakkossijasta vei Lidl 15 sentin erolla Halpahalliin. Halvemmilla tuotemerkeillä tehty vertailu tasoitti eroja, mutta järjestys säilyi samana. Lidlin kassia toki jouduttiin täydentämään naapurikaupasta viiden tuotteen osalta ja Halpa-Hallin kahdella. Halpa-Hallin ja Lidlin tiputti kärkitaistosta kalliimpi mehu. K-kaupan korin hintaero tuli kaakaosta, metvurstista, Heinz-ketsupista ja myslipatukoista ja toki myös monipuolisesta valikoimasta – kaikki tuotteet löytyivät. Tarjouksilla, sekä pysyvillä että muuttuvilla, on merkityksensä. Kauppojen omat merkit ovat usein edullisempia, mutta usein myös turhan isoja pakkauksia retkeilijän reppuun.

Retkiruokien hankinnan haasteet

- tuotteiden etsiminen kaupasta, kun tuotteet ovat eri kauppoissa eri paikoissa. Vaihtoehtojen etsimisessä ja vertailussa menee aikaa
- sopivan kokoisen pakkauskoon löytäminen 6 hengelle edullisesti. Monesti iso maksoi paljon vähemmän kuin pieni
- joistakin kauppoista puuttui etukäteen listalla ollut tuotemerkki / pakkauskooko. Ei voinut suoraan verrata hintoja
- ostetaan halvin iso pakkaus, josta otetaan mukaan vain osa ja loppu jätetään kololle myöhempään käyttöä varten. Kaikkien tuotteiden kanssa tämä ei toimi varsinkin, jos ollaan jo reissulla ja poiketaan matkalla kauppaan eikä voida enää palata kololle, tai tuotteen säilytysaika ei riitä kovin pitkään

Retkiherkut pakkasretkelle

Jos pakkasta on vain muutama aste, ruokien säilyttäminen on helppoa. Ne säilyvät todennäköisesti lyhyillä retkillä jäätymättä repussa ja laavulla. Osa aineksista saattaa jäätyessään mennä pilalle. Ruoka-aineita voi myös valmistella kotona niin, ettei pakkanen haittaa, esimerkiksi jauhelihan voi paistaa jo etukäteen. Maito jäätyy, mutta maitojauhe ei jäädy.

Juomavesikin jäätyy, mutta osan juomavedestä voi pakata termospulloihin. Tarvittaessa vettä voi myös sulattaa trangialla, tosin polttoainetta kuluu enemmän. Pakkasella trangialla ruoanlaitto kestää kauemmin ja polttoainetta pitää varata enemmän mukaan. Kylmäpussi tai -kassi auttaa myös pitämään tuotteet lämpimänä / sulana pidempään. Omenoita ei pakkasella kannata ottaa mukaan. Säilykehedelmat voisivat olla mukavampi vaihtoehto – ne voi lämmittää trangialla kattilassa tai pannussa lämpöiseksi jälkkäriksi.

Hellekelin eväshaasteet

Lämmin kesäkelä asettaa haasteensa elintarvikkeiden säilymiselle. Tavallinen maito ei säily pitkään, vaihtoehtona on maitojauhe, kermajauhe tai iskukuumennettu maito (joka on kaupassa tavallisessa hyllyssä), toki eivät nämäkään pidemmän päälle hellekelejä rakasta. Suuri herkkä Fazerin sininen sulaa armotta helteessä, olisi ikävää kaapia se rinkan pohjalta. Vaihtoehtona tässä tapauksessa voi olla huoneenlämmössä säilyvä suklaakastike. Jauheliha on tässä vaelluksessa tarkoitus käyttää heti muutaman tunnin kuluttua. Yleisesti säilymistä voi helpottaa pikkunikseillä: kylmäkallet, jäädytetty juomavesi, tai että liha on kotona paistettu valmiiksi ja vaikka pakastettu. Pidemmille vaelluksille paistettu jauheliha kannattaa kuivata.

Juuston kanssa kylmäkallet ja muu kylmä auttavat lyhyillä retkillä, pidemmillä helleretkillä kannattaa unohtaa perinteinen juusto. Yksittäispakatut ja sulatejuusto ehkä säilyvät hieman kauemmin syötävänä. Metvursti on aina hyvä valinta leivän päälle, se säilyy hyvin ja auttaa suolatasapainoon. Säilyvyytensä ansiosta huoneenlämmössä säilyvät maksa- ja kinkkupasteijat sekä -tahnat ovat myös toimivia. Myslipatukoista kannattaa valita joku muu kuin suklaapäällysteinen tai muu herkästi sulava. Juomavedestä osa kannattaa jäädyttää.

Tuotevertailun tulokset

Retkikorin hinta	Valituilla tuotemerkeillä		Edullisemmilla tuotemerkeillä	
Kauppa	Eurot	Sijoitus	Eurot	Sijoitus
S-Market	31,35	1.	30,14	1.
Lidl	32,75	2.	30,42	2.
Halpa-Halli	32,90	3.	31,40	3.
K-Supermarket	34,09	4.	33,43	4.

Teksti: Sudet-tarpojaryhmä eli Jani Harju, Markus Kuivanen, Juuso Valli, Jere Heikkilä ja Lauri Potila sekä johtajat Taru Kujansuu, Anita Niemenmaa ja Teemu Martikainen
Kuvat: Juhani Haapakoski ja Taru Kujansuu

Tuotekuvat:

http://www.inspiraatio.mediaparkki.com/wp-content/uploads/2012/12/FAZ_200g_Milk_620x400.png

http://www.heinz.fi/~media/Europe/Images/Products/HeinzBrandSite/Denmark/Bildarkiv/HEINZ_tk_570g_orig_TOPDOWN.ashx

http://kuvapankki.myllynparas.fi/portal/pakkaus kuvat__vk_/pastat/?mode=showInfo&id=8715

http://www.vaasan.com/portal/fi/tuoreet_leipomotuotteet/mita_leipaa_tanaan_/vaasan_rui_spalat/

POLON RUNDI -KOEKISAT

Innokas joukko kokoontui sunnuntaiaamuna 15.3.15 kololle valmistautumaan lähtöön kohti Noormarkkua. Aikaa oli ylin kyllin, mutta tärkeimmästä päästä oleva kahvi odotutti porukkaa: vähintään täysi termari oli saatava mukaan...

Noormarkussa rastipaikka löytyi mukavasti, kun edellisenä päivänä Mauri oli käynyt paikan päällä. Ryhmä toteutti pohdintaa ja analyysiä rastin paikasta ja suorituspisteiden merkitsemisestä. Kipan koeryhmä testasi rastin kaksi kertaa ja se kellotettiin tarkasti. Tästä saatiin hyvä vertailukohta kisavartioihin ja aika tarkka arvio rastin läpimenoajasta.

Odottelu-aika oli pitkä, kunnes viimein kisaorganisaation valitsemalla viestintämenetelmällä eli Whats up -ryhmällä saimme viestiä, että kohta joku tulee. Nolla-vartio oli toki jo käynyt testaamassa rastin, mutta oikeat kisasuorittajat ovat aina jännityksen paikka. Meneekö kaikki sittenkään hyvin...

Niina Martikainen sulattelee rastilla käytettävien narujen päitä purkaantumisen estämiseksi

Koekisassa OrVi -sarjoissa oli vain kaksi vartiota, joten homma sujui jouhevasti yhdellä suorituspisteellä. Oikeassa kisassa tarvitsisimme vähintään 5 suorituspistettä. Nyt tehty suorituspiste osoittautui toimivaksi ja löysimme pari kehittämistä ja muutosta vaativaa kohtaa.

Rastin pito oli ohi nopeammin kuin uskoimmekaan. Sen jälkeen alkoi purku ja välissä olimme kokkailleet pyttipannua mahan täytteeksi: hyvä ruoka, parempi mieli toimi taas. Purkamisen yhteydessä merkitsimme maastoon tulevat suorituspisteet, kuinkas muutenkaan kuin legendaarisella sinivalkoisella ”tukkiteipillä”. Sinne ne jäivät odottamaan varsinaista kisa.

Kamat kasaan ja kohti Parkanoa, tulostoimiston kautta. Ja kololla vielä tavarat paikalleen, siellä meitä odotti myös se margariini, joka pyttipannun kokkaamista varten oli varattu. Eihän se ole tapahtuma eikä mitään, jos ei jotain unohtuisi matkasta. Vielä on hiottavaa ennen kuin varsinainen kisa koittaa. Siitä tuleekin sitten ihan oman tarinansa...

Teksti: Mauri Kuivanen

Kuva: Juhani Haapakoski

MIKÄ YLLÄTYS!

Polon Rundi -partiotaitokisat olivat Noormarkussa 25.4.2015. Kipinäpartiosta mukana oli kaksi joukkuetta, yksi seikkailija- ja yksi vihreässä sarjassa. Mukana oli myös 11 ”yli-ikäistä” rastihenkilöinä sekä saattajina.

Partsika-lehden päätoimittaja heitti minulle kysymyksen, menikö joku pieleen, mikä yllätti tai muuten jäi mieleen kisapäivästä? Tällä kertaa vastus on helppo ja kaikkien paikalla olijoiden kokemana varmaksi todettu: sää! Oli varmasti kevään aurinkoisin päivä, tuuli puhalsi maltillisesti ja maasto oli kuiva. Aivan upeat puitteet järjestää kisa.

Seikkailijat saattajineen sekä oranssin ja vihreän sarjan tarpojat kokoontuvat kisojen avajaisiin

Ennakkoon olin tietenkin ajatellut, että melko varmasti tulee vettä, lämpötila on juuri nollan yläpuolella ja siihen päälle kunnan tuuli. Mutta onneksi näin ei käynyt. Tässä ennakkoon pelätyssä skenaariossa kilpailijoilla olisi ollut kurjaa taivaltaa rastilta rastille. Eikä se kyllä mitään juhlaa olisi ollut pitää rastiakaan. Onneksi oli siis aivan upea kisakeli.

Kipinäpartion pitämässä rastissa joukkueet tekivät viestimuotoisesti kuusi ennalta määrättyä solmua tiettyyn puupalikkaan. Jokainen kisavartion jäsen joutui osallistumaan tekemällä vähintään yhden solmun. Tehdyt solmut arvosteltiin ”oikein/väärin” – periaatteella sekä myös aika huomioitiin. Suoritus aika klassisesti laushtaen interpoloitiin suoraviivaisesti... sanapari, jota usein on ihmetelty pienempänä tehtäväkäsä lukiessa.

Tarpoja Jere Heikkilä Susihuuhkaja-vartiosta tekee solmua Kääröt solmussa -rastilla

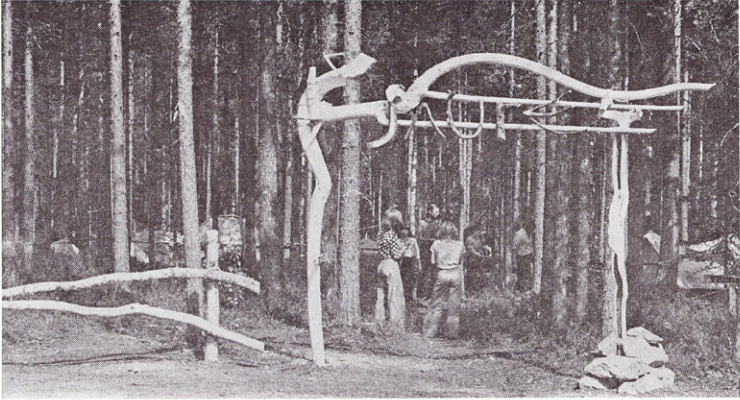
Rasti sujui reippaiden rastihenkilöiden toimesta mielestäni todella hyvin. Eivätkä ne Kipinäläisten kisailijoidenkaan naamat ihan väärin päin olleet maalissa. Varsinkin, kun jauheliha-keiton päälle sai syödä munkin... jotkut taisivat syödä niitä jopa kolme. Kotimatalla autossa olikin sitten melko hiljaista, kun väsy alkoi painaa kisaväkeä. Pikku lepo hetki olikin tarpeen, sillä edessä oli vielä se yksi hyvin tärkeä tehtävä, joka tulee eteen jokaisen tapahtuman jälkeen: varustehuolto. Kololla pestiin trangiat ja tarkastettiin, että kaikki tavarat palasivat omille paikoilleen tai ainakin kololle. Luulenpa, että nukahtamisen suhteen ei ollut kenelläkään kauheita vaikeuksia lauantaipäivän päätteeksi.

Teksti: Mauri Kuivanen

Kuvat: Juhani Haapakoski

HISTORIAA

Parkanon Joulussa 1973 on kirjoitettu mielenkiintoisesta partioleiristä.

Leirin pääpöytä ja sen takana telttäkylää.

Kauko Volotinen

JAURE-73 partioleiri Parkanossa

Saamenkielen sana jaure on suomeksi järvi. Kesällä Parkanossa, Satakunnan Lapissa, Liesjärven rannalla pidetty partio-tyttö- ja partioaikapiirin yhteinen leiri kantoi tuota outoa, mutta helposti mieleenpainuvaa nimeä.

Jaure-73:n valmistelut aloitti edellisenä syksynä kummankin piirin partiojohtajista koottu kuusihenkinen leiritoimikunta. Ohjelma koettiin saada monipuoliseksi ja vaihtelevaksi. Siihen sisältyi yleisiä tietoja ja taitoja, erillaisia harrasteita, liikuntaa, retkeilyä sekä palvelutoimintaa.

Koulutusaiheita olivat kansainvälisyys, lähetystyö, luonnontuntemus, pelastuspalvelu, palontorjunta, ensi-apu, viestitys, leirirakennelmat ja köösi-työt, suunnistus, kartointu, riis-tanhoito, valokuvuus, shakki,

musiikki ja luova ilmaisu, lehden toimittaminen, ruotsinkieli, pintasukellus sekä lentopallo. Näitä aiheita käsiteltiin koulutus-pisteissä aamu- ja iltapäivisin, ehkä useampana päivänä. Kukin jakso oli oma kokonaisuutensa. Leiriläiset valitsivat edellisenä iltana aiheensa ja ilmoittautuivat haluamaansa ryhmään. Koko joukolla pidettiin vielä yksi raamattutunti sekä esitys Parkanon historiasta.

Perinteisiin kuuluu, että leirin aikana järjestetään "haikki" eli vaellus. Se suoritettiin vartioittain eli ryhmissä, ja sille pääsivät mukaan vapaaehtoisesti ilmoittautuneet vartuneimmat partiolaiset. Tällä kertaa n. 20 tuntia kestäneen retken pituus oli 16 km. Siihen sisältyi suunnistusta sekä opittujen partio-taitojen soveltamista käytäntöön erillaisissa tilanteissa.

Iltapuhteita viettivät leirin kylät joskus omassa piirissään, toisinaan taas kokoontuttiin yhteisiin tilaisuuksiin, joissa leiriläiset esittivät omaa ohjelmaansa. Kesän -73 muistanevat "jau-relaiset" kuloherkkinä poutakesänä, jolloin ei iltanuotoita poltettu.

Uudenaikaista ajanvietettä oli disco. Miten se sopii partioleirille ja metsään honkien keskelle? Nuorten mielestä asia oli kuitenkin aivan selvä, koska he odottivat discoa ja se oli ohjelmaan merkitty. Vaikka dis-costa ei todettu olleen häiriötä tai haittaa, on sen järjestäminen joka leirin osalta erikseen tarkoin harkittava.

Leiri on kuin yhteiskunta, jossa jokainen joutuu palvelemaan muita ja tekemään työtä yhteiseksi hyväksi. Kylille jaettiin vuorotellen päivystävän

vartion tehtävät, keittiön apu-työt, tiskaus ja puiden hankinta sekä yövartiointi.

Kullakin yhteiskunnalla on myös oma hallintojärjestelmänsä. Leirin koulutuksen, päiväohjelman, järjestyssäännöt ja hallinnon suunnitteli järjestelytoimikunta, mutta hallintoon leirin aikana osallistuivat vastuunalaisten johtajien lisäksi myös nuoret leiriläiset. Heidän valitseminaan oli kaksi edustajaa kustakin kylästä leirineuvostossa sekä kylien johtajat kyläneuvostossa. Leirineuvosto, joka käytti korkeinta päätäntävaltaa, hyväksyi lopullisesti järjestyssäännöt, määritteli discon ohjeet sekä antoi neuvoja tulevien leirien järjestäjille. Jos leirineuvosto oli parlamentti, niin kyläneuvosto oli hallitus, joka käytti toimeenpanovaltaa ja valvoi järjestystä kylänjohtajien välityksellä. Kyläneuvosto kokoontui aamuisin ja suoritti yhdessä leirin johdon kanssa alueiden tarkastuksen.

Leirin järjestäminen ei ole hyväntekeväisyyttä, mutta ei myöskään taloudellisen hyödyn tavoittelua. Talousarvion tulot koostuvat leirimaksuista sekä osittain myös lahjoituksista. Suurimman menoerän muodostavat ruokatarvikkeet. Jauren osanottomaksu oli 60 mk. Jotkut

Leirin johtaja Kauko Volotinen (Klupu) käskynjakoa pitämässä.

lippukunnat maksoivat jäsentensä puolesta osan tuosta summasta. Kauempaa tulevilla olivat rasitteina myös matkakulut. Leirin talousarvio toteutui niin hyvin, ettei järjestävien piirien tarvitse maksaa laskuja, vaan varat niihin löytyivät leirin tililtä.

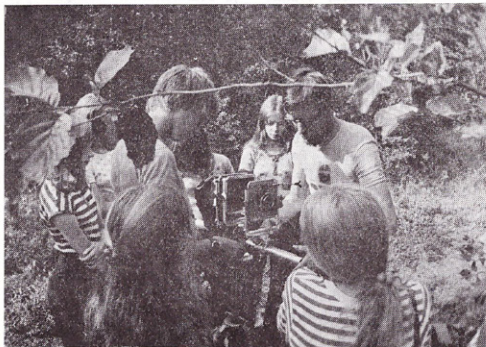
Jauren rakentamisen suorittivat vapaaehtoiset taksvärkkiläiset sekä yksi paikkakunnan rakennustyönjohtaja. Heidän ahkeruutensa ja taitonsa ansiosta oli

se, että kaikki tärkeimmät rännestyöt, kuten leiriportti, keittiö, kellari ja ruokailupöydät valmistuivat suunnitelmien mukaan niin kolmena päivänä, mitkä taksvärkille oli varattu. Varsinaisen leirin aikana tehtiin vielä kirkko ja kaksi laituria. Tulokset eivät olleet vain aineellisia, vaan niihin sisältyi myös mielikuvitusta ja symboliikkaa.

Osanottajien pääjoukko saapui tiistaina heinäkuun 10. päivänä. Leiriläiset oli ennakoilmoittautumisten perusteella jaettu kyläläkkunniksi siten, että kussakin kylässä oli sekä tyttöjä että poikia ja vain yksi vartio tai telttakunta saman lippukunnan jäseniä.

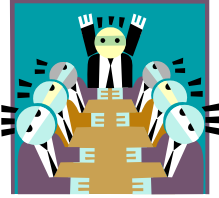
Tulopäivä kului majoittumistouhuissa. Keskiviikkona päästiin toteuttamaan koulutusohjelmaa. Torstain pelastusharjoitusta oli seuraamassa myös Yleisradion Länsi-Suomen alueen toimittaja Tarmo Salo. Sunnuntaina, lepöpäivänä, kokoontuivat leiriläiset omaan kirkkoonsa jumalanpalvelukseen. Iltapäivällä tutustuivat vieraat leiriin. Tiistaina 17. 7. olikin sitten jo pääpäivä.

Leiristä tekevät varsinaisen "tapahtuman" sen osanottajat. Jaure muistetaan siitä, että siellä kaikki tekivät parhaansa.

Valokuvausryhmä harjoittelemassa säkyläisen Raimo Salon (Rami) johdolla.

PESTIT

Hallitus (Johtajaneuvosto)

Varsinaiset jäsenet

Lippukunnanjohtaja,
kalustonhoitaja

Juhani Haapakoski
juhani.haapakoski@gmail.com
040 574 8902

Lippukunnanjohtajan apulainen,
koulutusvastaava

Markus Perälä

markus.perala@iki.fi
050 328 6595

Lippukunnan sihteeri

Anita Niemenmaa

anita.niemenmaa@gmail.com
050 411 6800

Taloudenhoitaja

Taru Kujansuu

taru.kujansuu@takoma.fi
040 587 5695

Valkeisen kiinteistöhoitaja

Mauri Kuivanen

mauri@kuivanen.net
044 561 7241

Tommi Silvennoinen

tommi.silvennoinen1@hotmail.com
046 876 2143

Varajäsenet

Piia Törmä

piia.torma@parkano.fi
040 502 2850

Arttu Koskinen

koso.parkano@gmail.com
040 501 9811

Severi Raittila

raittila9898@luukku.com
040 412 4347

Juha-Matti Juusenaho

peussipoika@gmail.com
040 503 5240

Kaikilla lippukunnan johtajaikäisillä jäsenillä ja SRK:n edustajalla/partiotyöntekijällä on puhe- ja läsnäolo-oikeus hallituksen kokouksissa.

PARTSIKA 2016

Ensi keväänä uudestaan!

**Partioelämää parkanolaisittain,
piiristä tai valtakunnallisesti.**

Laita juttuideat hautumaan ja kerro päätoimittajalle!

www.kipinapartio.fi